

Heeft u dat ook, dat u wel eens denkt: *ik zou wel wat meer van God willen zien. Ik zou willen dat hij zich wat meer aan mij openbaarde of aan de wereld?* Zo in één klap. Even iets schrijven op de wolken van de hemel, of even een luide stem laten horen. En zeggen: *Hier ben ik.*

En als je dat niet voor jezelf zou denken, dan misschien wel voor anderen, voor mensen die vlakbij je staan en die de weg van Jezus niet meer gaan. Even zo'n helder signaal uit de hemel.

We leven in de tijd van advent. Advent is afgelopen zondag begonnen, en loopt door tot zondag 25 december, ach u weet het wel.

Maar weet u wat het bijzondere is van de weken van advent? Dat we mogen nadenken over God die zich inderdaad heeft laten horen. Die een levensteken heeft gegeven. Die gedaan heeft, wat wij soms verlangen: *Heer laat u zien.* Nou dat heeft hij dus gedaan.

Alleen, niet zoals wij graag zouden willen. Nee, God heeft het gedaan op een manier die bij zijn wezen past. Bij hoe Hij is.

En dus: niet met veel machtsvertoon. Geen koning in de grote steden van die tijd: Rome, Jeruzalem, Constantinopel, Alexandrië. Nee geen machtsvertoon bij de groten en machtigen van de wereld van die tijd. Maar hij kwam bij ons heel gewoon: hoe? Als **baby**.

"Hoe verzin je het?" zou je haast zeggen. *"Wat een ongeloofwaardig verhaal,"* denk je dan.

De grote God, Schepper van hemel en aarde, komt naar deze wereld als baby. En dan ook nog in een achteraf dorpje Bethlehem en ook nog geboren in een stal, uit een jong meisje.

Inderdaad, ongeloofwaardiger kan het verhaal niet zijn.

En toch: *dit is het verhaal van de geboorte van de redder van deze wereld, van ons mensen van u en van mij.*

Weet u, de geboorte van Christus laat ons zien wie God is.

Soms vermoei je je met gedachten over God, dat is begrijpelijk en dat doe ik ook.

Wie is Hij precies. Wat doet Hij? En vooral: waarom doet Hij niet wat ik vraag of wat ik zeg? En waarom grijpt Hij niet in in deze wereld met de ellende

van Oekraïne en zoveel andere delen van deze wereld?

Het antwoord ligt in een kribbe. Het antwoord is **een baby**.

God laat in de geboorte van Christus zien, wat zijn misschien wel belangrijkste eigenschap is, namelijk kwetsbaarheid.

Want wat is er kwetsbaarder in deze wereld, dan een baby en dan ook nog in een voerbak ...

God laat zien: *kijk dit ben ik nou. Inderdaad, Ik ben de Schepper van hemel en aarde. Ik ben de almachtige. Ik ben de alomtegenwoordige.*

Maar weet je hoe Ik gekend wil worden? Inderdaad; als de kwetsbare. Als de God die heel nabij wil zijn in een kind.

Ik vind dat een enorm troostrijke gedachte.

Als ik aan God denk, doe ik dat vaak in termen van macht en almacht, en dus ook met het gebed: *grijp in, God!*

God zegt: *Denk aan mij maar als de kwetsbare. Als de God die heel dicht bij jou wil zijn. Kijk maar eens naar mijn karakter. Dat is zacht en mild.*

Zo wil Ik kostbaar en kwetsbaar voor jou zijn.

Er is een Engels lied dat zegt: *Mary did you know. Maria, wist je dat je kind ooit over het water zou lopen? Maria wist je dat ze ooit jouw zoon aan het kruis zouden nagelen?*

Gelukkig heeft de jonge Maria dit allemaal niet geweten. Maar wij weten het wel.

Wij weten dat Jezus, Gods Zoon, zelfs kwetsbaar wilde blijven tot aan het einde toe.

Zijn wieg was een kribbe, zijn troon was een kruis. En zo is het maar net.

Geboren in een kribbe, genageld aan een kruis.

Voor wie? Voor mensen die misschien wel aan het eind van het zwoegen zijn. Voor mensen die af en toe denken: *God, laat eens iets meer van je zelf zien.*

Voor tobbers en twijfelaars, voor mensen die opzien naar de komende Kerstdagen en voor mensen die het weer heerlijk vinden dat het bijna december is en dat we de geboorte van Christus kunnen vieren.

Nou voor hen allemaal is de boodschap: *Kijk eens in die voerbak.* Daar ligt de Koning der Joden, de koning van ons allemaal en Hij laat zien wie Hij is: **een kwetsbare God**. En bij die God mogen wij **schuilen**.